

[Johannes Jensen.]

Landbrugsmaskiner eller andre Maskiner. Salget af saadanne kalder man jo heller ikke i almindelig Tale for Detailsalg.

Der er ogsaa i Forslaget Bestemmelser vedrørende frivillige Løsøreauktioner, Revisorer o. s. v. Bestemmelserne vedrørende frivillige Løsøreauktioner maa jeg betragte som en Indrømmelse til de Ønsker og Krav, der har lydt fra Handelsstanden, men jeg vil ogsaa nævne, at jeg tror, det er nødvendigt af Hensyn til Publikums Interesser, at der foretages en Forandring her. Publikum kan i Virkeligheden ikke være tjent med den Form, hvorunder Løsøreauktioner nu drives næsten sam Næringsvej. At Dødsboer og Fallitboer sælger ved Auktioner, er en Sag for sig; men at en næringsdrivende ligefrem lægger hele sin Virksomhed, hele sin Omsætning an paa, at hans Varer skal sælges ved Auktion, er i høj Grad stridende mod Publikums Interesser, og de Forandringer, der her foreslaas, anser jeg derfor for at være baade i Handelsstandens og i Publikums Interesse.

Jeg skal ikke komme stærkt ind paa de Institutioner, der ikke vedrører Handel og Haandværk. Denne Lov kommer jo til at omfatte baade Revisorer, Mæglere, Vejere og Maalere o. s. v. Jeg vil kun nævne en enkelt af disse Virksomheder, nemlig Revisorvirksomheden. Naturligvis er Revisorspørgsmaalet et Spørgsmaal, som i vore Dage i særlig Grad paakalder Opmærksomheden, og jeg finder det rimeligt, at der her sker noget; men jeg vil dog tilføje, at man ogsaa kan drive Ønskerne om Revision noget for vidt. Vi havde f. Eks. for nylig i Sydsjælland et Tilfælde, hvor der var Uorden i et Kommuneregnskab, og hvor det Beløb, det drejede sig om, hvad enten det hidrørte fra Underslæb eller fra Uorden i Regnskabsførelsen, ansloges til omkring 20 000 Kr. Saa fik man Revisorer til at gennemgaa Regnskaberne, og denne Revision kostede ganske det samme, som Underskuddet beløb sig til, nemlig ogsaa en Snes Tusinde Kroner, hvorved Underskuddet altsaa i Virkeligheden blev dobbelt saa stort. Hvis man skal have en Revision, skulde det gerne være en Revision, der ikke koster uforholdsmæssig meget, og saafremt man kan træffe en Ordning, hvorved man kan faa Revisorer ikke blot fra København, men ogsaa i Provinsen, vil jeg hilse det med Glæde. Men Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør indføre en Bestemmelse, hvorefter de statsautoriserede Revisorer ligesom Sagførere her i Landet skal være forpligtede til at være Medlemmer af deres

Organisation, er et Spørgsmaal, som kan og som jeg mener bør tages under Overvejelse i det Udvalg, som vel vil faa med denne Sag at gøre.

Naar jeg nu har talt lidt om de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget og henvist til Næringslovskommissionens Betænkning, vil en og anden maaske sige: Ja, men det Forslag, der er kommet fra Næringslovskommissionen, og den Betænkning, der er kommet fra denne Kommission, betyder i Grunden ikke stort, for der staar jo i sidste Stykke af Betænkningen følgende:

„Som det fremgaar af foranstaaende Redegørelse, er det af Kommissionen udarbejdede Lovudkast ikke Udtryk for de enkelte Medlemmers principale Synspunkter, og det er en Selvfølge, at Kommissionens Medlemmer ikke ved at underskrive Betænkningen afskærer sig fra vedblivende at arbejde for deres Synspunkter med Hensyn til Principper og Enkeltheder.“

Man vil da sige: Ja, Korthuset er altsaa rejst, men det er væltet i samme Øjeblik, det er rejst, idet hvert enkelt Medlem af Kommissionen for sit Vedkommende har taget alt muligt Forbehold. Som Forklaring herpaa vil jeg gerne nævne, at oprindelig, paa det Tidspunkt, da Kommissionen var ved at afslutte sit Arbejde, var dette Forbehold ikke taget; men nogle Ønsker, der fra en enkelt Gruppens Side blev fremsat i sidste Øjeblik, gjorde, at forskellige andre Medlemmer i Kommissionen sagde: Ja, naar de Herrer tager deres Forbehold, saa maa vi tage vore. Derfor kom denne Tilføjelse til. Jeg tror ikke, den betyder, at man saadan rent ud vil forkaste det, der her er stillet op. Men selv om denne Kommission, hvori Rigsdagen har været ret talrigt repræsenteret, havde staaet fuldkommen enig om Forslaget, vil det jo altid være en Selvfølge, at Rigsdagens to Afdelinger staar fuldstændig frit overfor, hvad de vil gennemføre, naar Sagen kommer til Afgørelse. Jeg nærer heller ingen Tvivl om, at selv om Kommissionen havde været mere enig, end den tilsyneladende er, saa vilde der alligevel her i Rigsdagen have været mange forskellige Synspunkter at tage Hensyn til. Den lette Adgang, Offentligheden nu har til at følge Rigsdagens Forhandlinger og øve Indflydelse paa Afgørelsen, og den lette Adgang, de forskellige Organisationer har til at fremsætte deres Krav overfor Udvalgene, vil ganske naturligt bevirke, at de Udvalg, som faar med Sagen at gøre, vil komme til at staa overfor mange Hen-